

Arrest

nr. 322 505 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 februari 2025 tot terughouding (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2025 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2025 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Punta Cana (Dominicaanse Republiek).

Nadat verzoeker door de met grenscontrole belaste inspecteur van de politie was gehoord, nam de grenscontroleambtenaar (hierna: verweerder) op 16 februari 2025 de beslissing tot terughouding (bijlage 11).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

naam W. D. voornaam V.
geboren op 02.01.1970 te Puerto Rico geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft
Verenigde Staten van Amerika wonende te [....]
houder van het document paspoort nummer (...)
afgegeven te Verenigde Staten US department of states op : 16.01.2018
houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....] geldig van [....] tot [....]
voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]
afkomstig uit Punta Cana met vliegtuig vluchtnr. TB167, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot
het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)
Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid,
1°/2°)
Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

X (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de
lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6,
paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodes)

Reden van de beslissing: Afgaande op de Schengengrenstempels in het paspoort blijkt dat betrokkene heeft
reeds van 27.03.2022 tot 01.02.2025 op het Schengengrondgebied verbleven heeft en zodoende de periode
van 90 dagen op 180 dagen ruimschoots heeft overschreden.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de
terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)
in het SIS, reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale
betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid,
6°/7°/10°)
Reden van de beslissing:

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006
houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van
21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering
een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied
(terugdrijving). Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006
gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing
toe te lichten, werd dus voldaan. Bovendien blijkt uit artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een wettelijk vermoeden van dringendheid bij vasthouding in
een gesloten centrum. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan.

2.2. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat, overeenkomstig artikel
39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een
bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging
van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke
tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij de door hem aangehaalde wetsbepalingen en rechtsbeginselen en citeert de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker legt een stuk 2 voor bij het verzoekschrift waaruit volgens hem blijkt dat hij rechtsgeldig in Nederland is gevestigd. Dit heeft hij ook aan de grenspolitie duidelijk gemaakt. Bijgevolg meent verzoeker dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet of van artikel 6, §1, inleidende formule van de Schengengrenscore. Verder citeert verzoeker uit een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat een terugdrijving niet kan worden genomen als de betrokkene op regelmatige wijze tot het grondgebied werd toegelaten. Verzoeker stelt in die situatie te zijn, regelmatig tot het grondgebied van Nederland toegelaten te zijn en dat niet met alle elementen is rekening gehouden, meer bepaald met het feit dat hij op regelmatige wijze is gevestigd en toegelaten in Nederland. Nu de beslissing geen rekening houdt met alle relevante en pertinente elementen, is die niet deugdelijk en schendt die de materiële motiveringsplicht. Doordat volgens verzoeker niet duidelijk is waarom de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 6 §1, inleidende formule en §1bis van de Schengengrenscore op hem worden toegepast, terwijl hij in Nederland op regelmatige wijze is toegelaten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker had verweerder langs de gepaste kanalen Nederland moeten contacteren om klaarheid te hebben omtrent zijn verblijfsrecht. Hij had een redelijke termijn moeten krijgen om dit aan te tonen. Verzoeker herhaalt dat uit stuk 2 blijkt dat hij verblijfsrecht heeft. Nu geen verificatie bij de betrokken Schengenlidstaat werd gedaan en hij de kans niet heeft gekregen om zijn recht te bewijzen, heeft verweerder niet zorgvuldig gehandeld.

Beoordeling

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)” (eigen onderlijning)

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;

(...)” (eigen onderlijning)

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht verweerder toe om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°;

3° (...);

4° [...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een vreemdeling de binnenkomst kan worden geweigerd en hij kan worden teruggedreven indien hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist de motieven.

Aangaande het betoog in het licht van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 6, §1, van de Schengengrenscore, immers vastgesteld dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot teruggrijping wordt genomen omdat verzoeker reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Europese Unie heeft verbleven en die periode ruimschoots heeft overschreden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker in het bezit is van een geldig Amerikaans paspoort. Ondanks wat de raadsman ter zitting voorhoudt over de Nederlandse nationaliteit van zijn cliënt, heeft verzoeker de Amerikaanse nationaliteit en valt hij bijgevolg onder de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten van de visumplicht zijn vrijgesteld voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen (bijlage II van Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018, die de opgeheven Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad heeft vervangen). De vrijstelling van de visumplicht geldt dus blijkens de aanhef of “*inleidende formule*” van artikel 6 van de Schengengrenscore enkel voor een termijn van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Indien die periode voorbij is, heeft verzoeker een geldige verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur nodig. Zie dienaangaande ook artikel 6, 5., van de Schengengrenscore voor de situatie waarin de vreemdeling niet voldoet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden, maar wel houder is van een verblijfsvergunning of een visum voor een verblijf van langere duur en hij op doorreis is naar het grondgebied van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven (in dat geval mag de vreemdeling ook niet op de nationale signaleringslijst staan.)

In casu betwist verzoeker niet dat die termijn van 90 dagen op 180 dagen ruimschoots is overschreden. In het administratief dossier zit het grensverslag van de federale politie waarin wordt vermeld dat de stempel “In” de datum “27/3/2022” vermeldt, en de stempel “out” “01/02/2025”. Thans heeft verzoeker zich opnieuw aangemeld in de Schengenzone op 16 februari 2025. Verzoeker heeft de Schengenzone dus amper tussen 1 en 16 februari 2025 verlaten, en bevond zich reeds sedert 27 maart 2022 op het Schengengrondgebied. De maximumtermijn van 90 op 180 dagen wordt berekend door vanaf de meest recente dag van aanmelden, zijnde *in casu* 16 februari 2025, 180 dagen terug te tellen en dan na te gaan hoeveel dagen verblijf er waren in de Schengenzone en of dit de maximumtermijn van 90 dagen al dan niet heeft overschreden. *In casu* is dit *prima facie* manifest het geval.

Kern van het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is het argument dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning voor Nederland. Hij heeft dit evenwel niet voorgelegd aan de grenspolitie. Thans voegt hij een stuk 2 aan het verzoekschrift, zijnde een “*uittreksel uit de basisregistratie personen*” van de gemeente Rotterdam. Anders dan verzoeker voorhoudt, neemt de Raad *prima facie* niet aan dat dit aantoonde dat hij een geldige verblijfsvergunning heeft in Nederland. Het document vermeldt immers uitdrukkelijk: “*over het verblijfsrecht van deze persoon zijn geen actuele gegevens op de persoonslijst in de BRP opgenomen*”, zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht aanstipt. Er wordt bijgevolg uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt aangaande het verblijfsrecht. Ook het feit dat verzoeker stukken voorlegt aangaande zijn tewerkstelling, zijnde een “*tussentijdse wijziging*” van het arbeidscontract en een “*contractwijziging*”, veranderen niets aan voorgaande vaststelling. Des te meer nu blijkt uit het grensverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 16 februari 2025 zelf heeft verklaard: “*Hij heeft geen verblijfskaart. Hij zou nog in proces zijn om deze te verkrijgen.*” Dit druist dan ook in tegen het betoog in het verzoekschrift als zou verzoeker bij aankomst in Zaventem aan de agenten hebben duidelijk gemaakt dat hij in Nederland rechtsgeldig is gevestigd. Verzoeker had de mogelijkheid om zijn verblijfsvergunning voor te leggen bij aankomst, hij had eveneens in de huidige UDN-procedure de kans tot op het ogenblik van de zitting de verblijfsvergunning aan te tonen, doch dit is niet het geval. Bijgevolg volgt de Raad ook niet dat verzoeker de kans niet heeft gekregen om zijn recht te bewijzen.

Ter zitting stelt de raadsman in eerste instantie dat zijn cliënt de Nederlandse nationaliteit heeft, doch op geen enkele wijze wordt dit aangetoond. Er ligt enkel een geldig Amerikaans paspoort voor. Bijkomend leest de Raad in het grensverslag dat verzoeker verklaarde dat “*hij [...] vroeger de Nederlandse nationaliteit [had] doch deze is hem enkele jaren geleden afgenomen.*” De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de raadsman een betoog voert dat op het eerste zicht ingaat tegen de stukken van het administratief dossier. Tot slot wijst de raadsman erop dat zijn Nederlandse confrater ook een schrijven van 17 februari 2025 heeft gericht aan het Belgische gesloten centrum, teneinde erop te wijzen dat een aanvraag in Nederland hangende is om zijn verblijfsvergunning te regelen. Hij maakt de vergelijking met een hangende aanvraag in een *9bis*-procedure in België waarbij men een attest van immatriculatie krijgt indien de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. De raadsman vraagt de huidige terughouding te schorsen om de tijd te krijgen de situatie in Nederland in orde te brengen. Vooreerst gaat dit betoog in tegen de eerdere bewering als zou verzoeker de Nederlandse nationaliteit of een verblijfsvergunning hebben. Er blijkt uit het schrijven van de Nederlandse raadsman van 17 februari 2025 ook geen discours in de zin van een hangende aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Verder wijst de waarnemend voorzitter er ter zitting op dat een eventuele hangende aanvraag in Nederland hoe dan ook niet afdoende is, aangezien kan afgeweken worden van artikel 6, 1., van de Schengengrenscore op basis van artikel 6, lid 5, namelijk als men houder is van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, indien men op doorreis is naar een andere lidstaat, die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven. *In casu* herhaalt de Raad dat er geen verblijfsvergunning of een dergelijk visum voorligt.

Waar verzoeker in het tweede middel in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel voorhoudt dat verweerder contact had moeten opnemen met Nederland teneinde klaarheid te hebben of verdere verificaties te doen omtrent het verblijfsrecht in Nederland, kan de Raad niet volgen. Verzoeker heeft immers zelf aan de grenscontroleambtenaar verklaard dat hij geen Nederlandse verblijfskaart heeft, in proces is om die te verkrijgen en zoals eerder aangehaald dat hij vroeger de Nederlandse nationaliteit had, maar dat deze hem enkele jaren geleden is afgenomen. Bij dergelijke verklaringen moeten geen verdere verificaties gebeuren op initiatief van verweerder. Ten overvloede blijkt dat verweerder verder nog navraag heeft gedaan bij de grenscontrole aangaande de SIS-seining door Nederland, waarop het antwoord is gevolgd dat verzoeker bovendien door Nederland is geseind sedert 13 juni 2023, geldig tot 13 juni 2028. Volgens verweerder houdt dit in dat verzoeker in Nederland een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten op 13 juni 2023.

Bijgevolg volgt de Raad niet dat verweerder de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, dat verweerder niet rechtsgeldig heeft verwezen naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet of artikel 6 van de Schengengrenscore, dat er geen rechtsgeldige motieven zouden zijn, of dat verweerder op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan. Er blijkt ook geen kennelijk onredelijk handelen van verweerder.

Een schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES